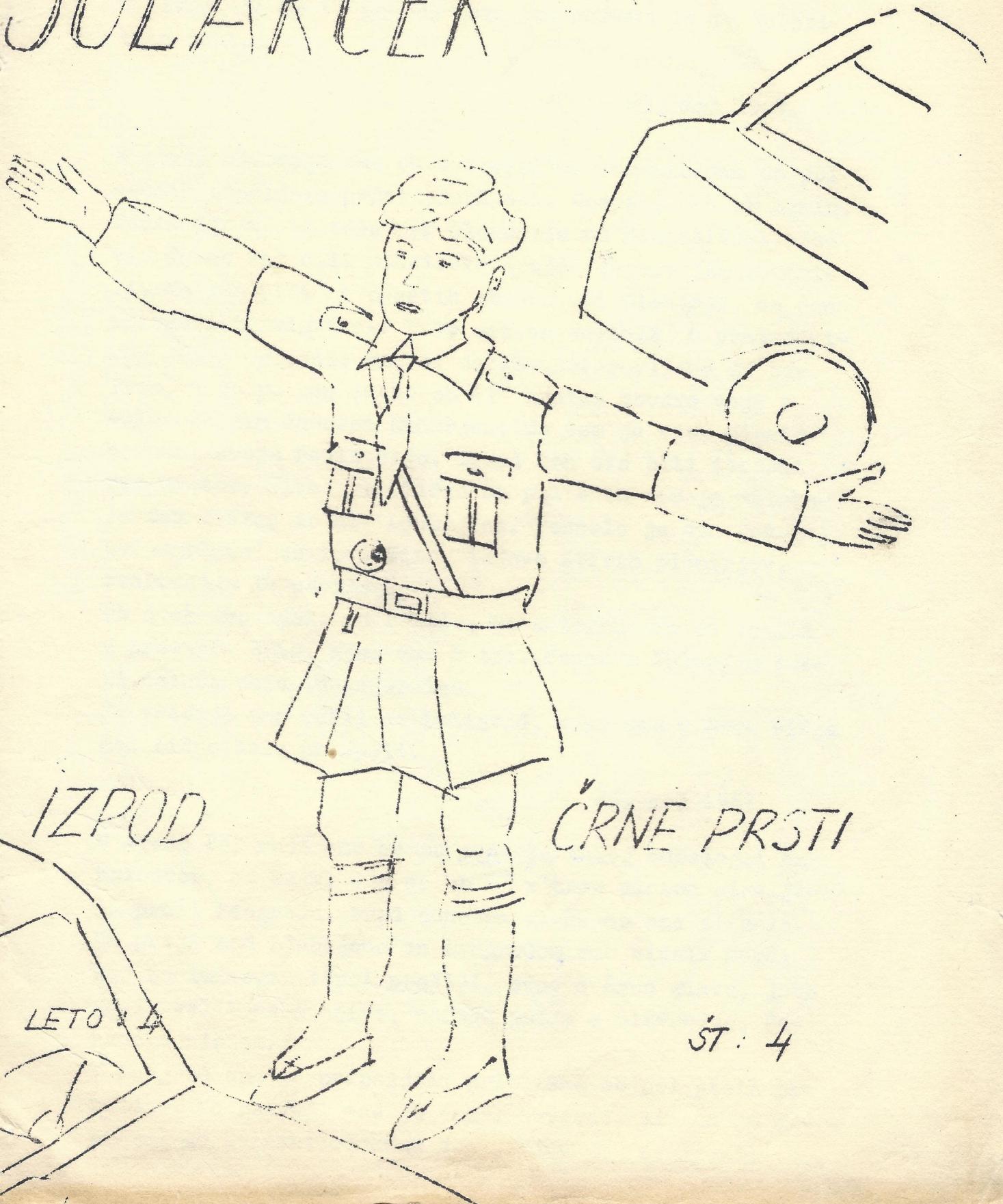

66/67

ŠOLARČEK

IZPOD

ČRNE PRSTI

LETO

ST: 4

OBISK PRI TOVARIŠU TITU

" Ko sem izvedela, da bom videla Beograd in tov. Tita, sem se zelo razveselila. In kdo se ne bi? Samo enkrat v življenju se ti ponudi taka priložnost in te doleti taka čest.

23. maj 1967

V torek 23. maja smo se s tovarišem ravnateljem ob pol sedmih odpeljala proti Ljubljani. Dospela smo ob osmih. Odšla smo v prostore ZPM Slovenije na Miklošičevi cesti. Tu so nam dali pionirske kroje, da smo jih posmerili. Ko smo bili ob desetih zbrani vsi pionirji, so nam pripravili prigrizek. Nato smo se sestali s predsednikom ZPMS. Ogledali smo si darila, pripravljena za tov. Tita, nato pa smo imeli ob 11^h kratke pevske vaje s skladateljem Janezom Kuharjem. Za tem je vsak pionir povedal svojo recitacijo. Izmed teh sta bili izbrani dve za tov. Tita. Približno ob pol enih nas je obiskala tovarišica iz RTV Ljubljana. Posnela je dva govora, pripravljeni za tov. Tita, izjave štirih pionirjev, recitacijo in pesnico.

Ob dveh smo odšli na kosilo, po katerem smo se vrnila v prostore ZPMS, kjer smo s tov. Janezom Kuharjem imeli daljšo vajo in generalko.

Po večerji smo odšli za Beograd, kjer smo v Domu Višje politične šole prespali.

24. maj 1967

V sredo 24. maja smo se po zajtrku takoj odpeljali na kolodvor, od koder smo se ob 8^h z brzo vlakom odpeljali proti Beogradu. Pred odhodom vlake so nas slikali. Na progi med Ljubljano in Beogradom smo videli morski kaj zarimivega. (črni prašiči, ovce s črno glavo, jate gosi, velikanske njive, naftna polja - Slavonija, Panonska nižina.)

V Beograd smo se pripeljali približno ob pol petih po poldne. Na postaji nas je čakal avtobus, ki nas je odpeljal do Železničarskega doma, kjer smo prespali.

Povem naj še to, da je moja sočbavo izgledu Beograda bila ta dan dočokj slaba. Ocenila sem ga kot sivo, pus to mesto.

To ni bilo čudno, saj je ves čas rahlo pršil dež in so se nad mestom razprostirali oblaki.

25. maj 1967

V četrtek sem se zbudila zelo zgodaj. Že ob prvem pogledu skozi okno sem spremenila mnenje o Beogradu. Nad strehami hiš je na nebu brez oblačka sijalo toplo majsko sonce. S svojimi žarki je objemalo stolpnice in osvetljevalo temna dvorišča.

Hitro sem vstala. To so storila tudi druga dekleta. Ko smo bili vsi umiti in oblečeni, smo ob sedmih odšli na zajtrk. Nato smo se vrnili v sobe, kjer smo se preoblikli v pionirske uniforme. Tako opravljeni smo se ob devetih odpeljali na Dedinje, na sprejem pri tovarišu Titu. Na dvorišču pred belim dvorom smo se postavili v vrsto, kjer smo nestrpno pričakovali prihod našega morčala Josipa Lroza - Tita.

Nekaj minut čez deseto je nastopil težko pričakovani trenutek. Godba na pihala je naznačila prihod tovariša Tita in njegove soprote Jovanke. Tito je stopil do mikrofonov, kjer je vse navzdeče lepo pozdravil. V zahvalo smo mu navdušeno zaploskali. Kamu zatem so mladinci prinesli štafeto. Tov. Titu so jo izročili potem, ko so mu prej še deklamirali. Ko je bilo tokončano, smo odšli na vru, kjer smo imeli pripravljen zakusko. Tam smo ostali nekaj časa, potem pa smo se dvignili in odšli na stopnice belega dvora, kjer smo se fotografirali s tovarisom Titom in njegovo coprogo. Dobili smo darilo in se poslovili.

Ob vrnitvi v Dom železničarjev, smo se fotografirali, nato pa odšli na kosilo. Po njem smo pisali razglednice. Ob pol treh smo se skupno s pionirji iz Makedonije odpeljali na Avalo. Še prej smo si ogledali muzej, v katerem ima tovariš Tito spravljena darila. Med drugimi sem videla tudi našega "Šolarčka".

Na Avali smo si ogledali grob neznanega junaka in 82 metrov visok stolp z anteno. Ob vrnitvi smo se za kratek čas ustavili ob spomeniku, ki je postavljen 80.000 Srbam, ki so jih pomorili Nemci. V Beograd smo se pripeljali ob pol osmil.

Takoj smo odšli na stadion. Tam smo si ogledali igro. Ko so bile končane, smo se odpeljali na kolodvor. Tu smo vstopili v vlak, ki je odpeljal ob pol dvanajstih ponoči.

Vozili smo se celo noč, do osmih zjutraj, ko smo prispeли v Ljubljano. Slovo je bilo težko, a ponagati se ni dalo.

Tolažila nas je misel, da se bomo še kdaj videli.

Vsa ta doživetja, so bila zame zelo zelo lepa. Zato se srečahvaljujem vsem pionirjem, ki so mi to omogočili.

Najlepši trenutek

V najlepšem spominjščini bo ostal trenutek, ko sem zagledala teviriša Tita. Roke so mi ker same pleskale. Pa ne samo meni. Tudi mnogim drugim, ki so kot jaz prvič videli našega predsednika in maršala Josipa Broza-Tita.

Lidija Eizjak, VI.a raz.

DAN MЛАДОСТИ

Dan Mladosti smo praznovali 25. maja. Ta dan ima tov. Tito rojstni dan. Octos je bil za nas še posebno velik praznik, ker je iz naše šole odšla v Beograd naša učenka in čestitala tov. Titu za njegov 75.rojstni dan.

Mi smo na ta dan odšli v Podbrdo, kjer je bilo tekmovanje v namiznem tenisu in Quiz tekmovanje "Kaj veš, kaj znaš". Prvak v namiznem tenisu je bil Silvo Beguš, v tekmovanju "Kaj veš - kaj znaš", pa so zmagali Dečki. Če bi bilo lepo vreme, bi bilo tudi atletsko tekmovanje, zaradi slabega vremena pa je odpadlo. Zmagovalci so dobili lepe knjižne nagrade, na katere se bili zelo ponosni.

Tako se je končalo praznovanje in vsi veseli smo se v šolskim kombijem odpeljali domov.

Jože Obid, V.raz.

Takoj smo odšli na stadion. Tam smo si ogledali igro. Ko so bile končane, smo se odpeljali na koledvor. Tu smo vstopili v vlak, ki je odpeljal ob pol dvaneajstih ponoči.

Vozili smo se celo noč, do osmih zjutraj, ko smo prispeeli v Ljubljano. Slovo je bilo težko, a pomagati se ni dalo.

Tolažila nas je misel, da se bomo še kdaj videli.

Vsa ta doživetja, so bila zame zelo zelo lepa. Zato se zahvaljujem vsem pionirjem, ki so mi to omogočili.

Najlepši trenutek

V najlepšem spominu bo ostal trenutek, ko sem zagledala teviriša Tita. Roke so mi kar same ploskale. Pa ne samo meni. Tudi mnogim drugim, ki so kot jaz prvič videli našega predsednika in maršala Josipa Broza-Tita.

Lidija Eizjak, VI.a raz.

DAN MLADOSTI

Dan Mladosti smo praznovali 25. maja. Ta dan ima tov. Tito rojstni dan. Tovrstni je bil za nas še posebno velik praznik, ker je iz naše šole odšla v Beograd naša učenka in čestitala tov. Titu za njegov 75.rojstni dan.

Mi smo na ta dan odšli v Podbrdo, kjer je bilo tekmovanje v namiznem tenisu in Quiz tekmovanje "Kaj veš, kaj znaš". Prvak v namiznem tenisu je bil Silvo Egusič, v tekmovanju "Kaj veš - kaj znaš", pa so zmagali Ječki. Če bi bilo lepo vreme, bi bilo tudi atletsko tekmovanje, zaradi slabega vremena pa je odpadlo. Zmagovalci so dobili lepe knjižne nagrade, na katere se bili zelo ponosni.

Tako se je končalo praznovanje in vsi veseli smo se v šolskim kombijem odpeljali domov.

Jože Obid, V.raz.

4

Od vse povsodi:
z gora
z gozdov
s porušenih domov
in iz grobov
kriči:
zaupaјte tovariši, verujte:

MOJ DEDEK JE BIL PARTIZAN

NOB se je pričela leta 1941 in je trajala dolga in težka leta, v katerih so narali dati življenja številni naši ljudje. Kruti fašisti niso prizanesli niti najmlajšim. V začetku vojne so imeli fašisti večjo moč, ko pa so se ji začeli upirati naši junaka in hrabri fantje ter možje, jim je moč kmalu upadla. Vi bilo vasi, v katerih ne bi vtaknili svoj citni nos fašisti. Tudi naša vas ni imela miru pred njimi. V njej je padlo veliko ljudi, ki so se zbirali v gozdovih in vztrajno odbijali sovražnika.

Ko so fašisti prvič udrli v našo vas, so tu našli veliko skritih partizanov. Udpeljali so jih v taborišča. Le malo se jih je rešilo in ti so nato pobegnili v gozd. Med njimi je bil tudi dedek. Žene in otroci so ostali sami v vasi. Živelji so v stalnem strahu.

Nekega večera pa se je skupina partizanov vrnila v vas. Poslal jih je komandir čete z naročilom, da morajo stražiti vas. Ko se bo sovražnik bližal, jih morajo o tem čimprej obvestiti. Partizanom ni bilo treba dolgo čakati. Fakoj naslednji dan so proti večeru zagnedali zeleni uniforme, ki so se kakor močeradi vzperjali po bregu. Izbrali so dedka in on je obvestil komandirja, da se bližajo fašisti. Srečno je prišel do cilja in nasel komandirja ter mu sporočil novico. Ko je opravil svojo nalogon se je vračal v vas. Oprozno je hodil po stazi in opazoval. Nič ni bilo. Tedaj je kakor ris skočil iz grma fašist in nameril puško venj. Ko ga je dedek zagledal je odskočil. To je bilo že prepozno. Fašist ga je ustrolil v levo roko. Ranjen se je zgrudil. Ker je fašist mislil, da je mrtev je šel mino, in ga pustil. Dedek pa se je hitro pobral in odšel v gozd. Tam je ostal do konca vojne. Po končani vojni se je vrnil v porušeno vas. Našel je le razvaline rojstne hiše.

Kljub temu, da je bila vojna težka in je v njej izgubil svoj dom in roko, ni bil mil. Poničal si je rovo, dom in ustvaril družino.

Zorčin Furzor, VIII. b.

STRŠEVNIK IZ OVKOLJIVE KUŠE

Bilo je leta 1943, ko se je stric Ivan v rečku pritihotapil dorov obiskat mamo. Ni bil dolgo doma, ko so bili Venca še obveščeni o njegovem prihodu.

Kakor bliski so se pripeljali z avtomobilom in obkoličili hišo. Eden izledenjih je stopil v hišo z naprjeno brzostrelko v rokah in surovo zahteval od nene, naj izroči sina. Kljub temu pa je nami ušpelo pravočasno opozoriti strica, da je zunaj obstal avto. Stric je takoj pograbil puško in se kakor veter pognil skozi zadnjega muta. Zbežal je v gozd.

Unko zo Venca osteli z dolgin nosom. Stric pa se je srčno vrnil k partizanom.

Miki Felzer, IV. raz.

TRAGEDIJA NA GOLOBARJU

Dne 26. aprila 1943. leta bi se morali združiti trije bataljoni severne pričrksege odreda na Golobarju v Črnčnikovo brigado. Na zbirno mesto so prispele štiri čete: 2., 3. in 5. četa 2. bataljona ter 5. četa 1. bataljona. Vse druge čete pa so se zakonsnile. Borci so utrujeni po dolgi poti polegli po travi in zavremeli na toplem soncu. Kad tom, ko so borce počivali, so jih fačisti obkolili in zastražili vse dphodno poti. Na prvo streljanje so borce presenečeni planjili pokonci. Pri uniku jih je podlo 40. mrtve borce so Italijani vezevzeli na vrv in kot drva ovlakli v dolino. V vasi so jih posnetali na karikare in odpeljali v Lovce. Po vojni so padlim borce na Golobarju postavili lepo spominsko pličo.

Vasilij Konfrodn, III. raz.

IZ NAŠEGA ŽIVLJENJA

POT NA KRN

Eile so počitnice. Mama je bila oskrbnica koče na Krnu. S tatom sva skiemila, da se napotiva na Krn, da obiščeva namo. Pa tudi drugače me je vleklo gor, ker sem slišal o hudih bojih med Avstrijci in Italijani na tem področju.

Z vlakom sva se peljala do postaje Most na Soči. Pot sva nadaljevala z avtobusom do vasi Kalno. M, rale sva povprašati za pot. Nato sva se odpravili naprej. Začela sva se vzpenjati in kmalu sva prišla v Vrsno. Tu je začel pršiti dež. Pohitela sva po bližnici. Nenadoma sva se znašla pred plazom, ki je odtrgal 50 metrov poti. Vzpela sva se v hrib in se nato spet spostila na pot.

Prišla sva do prve planine. Vedno nočneje je deževalo. Dež je padal z vetrom. Veter je prinesel tudi meglo. Kmalu sva prispeла do druge planine. Zagledala sva pastirsko kočo in se napotila proti njej. Pastirji so bili veseli, da sva se ustavila. V steklenico, v kateri sva imela prej čaj, so nama nalili kislo mleko, katerega so imeli dovolj.

Kmalu je prenehalo deževati in nadaljevala sva pot. Od tod do vrha je bilo še tri ure hoda. Konaj sva prispeла dobrih 100 metrov nad planino, ko se je ponovno vlico. Po hribu pa se je valila negla - največja sotražnica planin. Bil sem že ves premočen. Imel sem dežnik, toda nisem ga smel odpreti, ker bi mi ga burja zlomila. Tu pa tam sva se ustavila pod kakšno skalo, toda takoj sva odšla naprej.

Megla nama je pošteno nagajala. Izgubila sva pot. Hodila sva na pol sključena. Šlo je počasi, meter za metrom. Bil sem že zelo utrujen. Torba je postajala vse težja. Kaj tudi ne bi, saj je bila vsa mokra.

Slednjič sva prišla do koče. Tam sva se preoblekl, saj sva bila mokra, kakor ~~bi~~^{se} kopala.

Mama nju je bila vesela in pozno v noč sva ji pripovedovala o naporni poti.

Drugo jutro je bilo nebo jasno kakor ribje oko. Šli smo na vrh in se razgledovali. Videli smo Čedad ter tudi ladje na morju in svetilnike.

Moralna sva nazaj. Ko sva bila na drugi planini, je spet začelo deževati. V Vrsnem sva bila že do kože premočena.

Od tu nju je neki tujec peljal z avtomobilom v Kobarid. Kmalu je privozil avtobus in tako sva ujela še vlak in ob štirih sva bila že doma.

Mihel Kacafura, V.raz.

IZLET NAD BAČO

Dne 14. maja smo se domenili, da bomo odšli nad Bačo v bunkerje. Odšli smo okoli ene. Šli smo čez Tamar. Ko smo prišli na Bačo, smo videli zelo lepega Konjiča. Vsem se je zdel zelo lep. Nato smo se odpravili naprej. Hodili smo po poti ki je vodila na Slatnik. Med potjo smo se obmetavali storži. Na poti je bilo mnogo polomljenih vrhov. Dolgo smo hodili, preden se nam je pred očmi pokazala terasa bunkerja. Nato smo odšli skozi goščavo v bunker. V njem je bilo zelo temno. Imeli smo tri baterije. Bunker je bil zelo luknijast. Vsi trije dečki z baterijami so šli naprej. Zadaj, kjer smo bili mi, je bila popolna temna. V drugo in tretje nadstropje pa nismo mogli. Nato smo odšli na vrh bunkerja, od koder je bil lep razgled. Videli smo Bistrico. Nato smo se pognali v dirk rezervoarju. Ko smo se napili vode, smo se odpravili domov. Ko smo šli domov, smo tekli po bljižnicah, da smo bili prej doma. Želim si še več takih izletov.

Rajko Panjter, III. raz.

IZLET V "DRISELPOH"

Bil je lep, sončen četrtek, ko sem se s součeni in tovarišem odpravila na športni dan. Že ob deveti uri smo se odpravili proti našemu cilju. Dolgo smo hodili po glavni cesti, potem pa smo zavili na kolovaz, ki pelje v Driselpoh. To je skoten kraj s samo eno hišo. Le malo smo se vzpenjali v breg in že smo prekoračili vodo. Sedaj se nam ni bilo treba več vzpenjati. Večkrat smo še prekoračili vodo in kmalu smo nekateri zasopli od teka pritekli do kmetije. Nudil se nam je lep razgled na Črno prst pa tudi na druge gore, ki obdajajo Baško grapo. V ozki dolinici je že vse zelenelo, saj je bila že pomlad. Skoraj ves breg pa so pokrivali trobentice. Vrbnih pogonjkov je bilo vedno manj, saj so že odcveteli. Zazrla hiša in se ozrla naokrog. Od daleč so bile vidne bele lisiče. Sneg? Ne, bila so cvetoča drevesa. Na Kalarskem brdu je zelenel majhen mašani gozd. Na poti domov je bilo zanimivejše. Ob pogovoru pa vendar nisem pozabila na naravo.

Sonja Ferginc, IV. raz.

UDARNIŠKO DELO NA PETROVEM IRDU

Eliža se poljetje. Mi pa sedimo v šoli in se učimo. Še nekaj dni nas loči do konca. Takrat bo poslednjič zazvonil šolski zvonec, za nas učence VIII. raz. Za konec pa bomo odšli na izlet. Kdo pa hoče iti na izlet mora imeti denar. Zato nam je tov. upravitnik na Petrovem brdu predlagal, naj pridemo izkopati 30 m dolg kanal za odtok. Seveda smo ta predlog z veseljem sprejeli. Dogovorili smo se, da pridemo kopat v petek 26. maja. Res smo se ob osmih uri zjutraj zbrali pred šolo. Toda vreme nam je dajalo pomisleke. Nekateri smo hoteli oditi, drugi pa so oklevali. Vendar smo vseeno odšli. Ko smo prišli na Petrovo brdo, je dež še huje padal. Zato smo se zmenili, da pridemo zopet ob prven sončnem dnevu.

Sklenili smo, da se bomo zbrali v torek 30. maja po četrtni učni uri pred šolo. Po dobrih desetih minutah nas je bilo zbranih pred šolo 11. S seboj smo prinesli krampe, lopate ter vso potrebno orodje. Nato smo se usodili v kombi, ki nas je že čakal ter se odpeljali. Nekaj čez poldne smo že vsi sedeli v jedilnici okrevališča. Po dobrem kosilu smo pričeli delati. Prejeli smo vsak za svoj kramp in lopato ter pričeli. Kopanje je bilo težavno, ker je bilo med zemljo tudi mnogo kamenga. Toda nihče med nami ni lenaril. Najprej smo iz tal pobrali cevi, ki so bile v večini zdrobljene in do polovice zasute. Nato smo jarek poglobili še za pol metra ter izkopali bolj ravrega. Sonce je nekaj časa hudo pripekalo, mi pa smo vseeno opravili naše delo v približno petih urah, če odštetojmo tudi malico. Po končanem delu smo orodje odložili v kombi, ki nas je prišel iskat in odšli v pisarno, v katero nas je poklical tov. upravnik. Tam nam je povidal, da smo zaslužili vsak 1.500.- dinarjev, skupno 16.500.- din. Mi smo bili veseli, saj je bilo prvo rečeno, da dobimo le 10.000.- dinarjev. Nekateri so to srečo takoj pripisali podkki, ki smo jo našli med kopanjem jarka. Čeprav malo utrujeni, smo se domov vrnili srečni in vedrih obrazov.

Ivan Dakskobler, VIII. raz.

LIST PRIPOVEDUJE

Rodil sem se na češnji pred šolo. Eil sem lepe zelené barve. Veter me je pozivoval skupno s prijatelji. Gledal sem, kako so otroci prihajali v šolo in iz nje. Užival sem brezskrbno lepoto pomladи.

Začelo se je bližati poletje. Vroči sončni žarki so pripekali vedno močnejše. Poletje je bilo najlepši čas mojega življenja. Proti koncu poletja sem pričel runjeti. Bližal se je konec mojega življenja. Zapihal je močan jesenski veter in me odnesel na streho avtomobila, ki je stal nedaleč stran od šole.

če bila let avtomobil skočil na mene, ker nisem videl. Ko je avtomobil odpeljal, me je odneslo v zrak. Veter mi je nosil nad kraji, ki jih še nisem nikoli videl. Padel sem pred hišico, iz katere je nenadoma prišel deček. Razveselil se me je, kajti v Šoli je moral narisati lep list. Pobral me je, ne ogledoval in pozneje narisal. Sprivil me je v debelo knjigo, v kateri še vedno tičim in se veselim, da bom vsaj učen umrl.

Logonir Hukar, V. raz.

MOJ MUCEK

Imela sem nuco. Bila je rjave barve. Ker je imela na snrčku črno piko, sem ji dala ime Pikica. Vsi razbereta smo jo imeli radi. Jaz sem se ves čas z njo igrala. Takrat še nisem hodila v šolo. Pri kosilu mi je skočila na kolena ter pričela mijavkati. Zmeraj sem ji dala nekaj mesa. Nekega dne smo imeli v chrambi shranjeno meso. Mucka se je lotila mesa. Očka se je razjezil in jo ubil. Bila sem žalostna. Razveselilo pa me je, ko mi je moja prijateljica povedala, da imajo pri njih dva male mucke. Vprašala sem očeta, če bi lahko prinesla enega domov. Ko mi je dovolil, sem ga takoj šla isknat.

Marija Mlakar, III. raz.

ZAJČKI

Pri nas imamo zajčke. Velike in majhne. Za zajčke skrbi tata. Nositi jim hrano. Najraste imajo travo in korenje. Neke noči smo enega izgubili. Jaz nisem nič vedela. Tata mi je povedal. Bila sem žalostna. Imam jih zelo roža. Večkrat se z njimi igran.

Majda Trojer, I. raz.

RAZREDNA Poročila

POROČILO VIII. RAZRED

Naš razred šteje 28 učencev. V disciplini ni več na zadnjem mestu. Tudi učni uspeh se je nekoliko izboljšal. Upamo, da bomo vsi srečno končali, saj nas samo nekaj dni loči do konca pouka.

VII. B RAZRED

Eliža se konec šolskega leta. Toda v našem razredu se ga nekateri ne veselijo, preveč. Veliko je takih, ki imajo kup nezadostnih ocen! Nekateri so ob tretji redovalni konferenci sklenili, da bodo krepkeje prijeti za delo, vendar tege niso skrbili ampak so ocene še poslabšali. Tudi disciplina je zelo slaba.

VII. a

Na razrednem sestanku smo se pogovarjali predvsem o učnem uspoku in disciplini. Kljub opozorilom nekateri niso popravili slabih ocen, ampak so jih še poslabšali. Nekateri se trudijo sedaj, ko je skoraj že prepoznat.

Tudi disciplina v našem razredu ni zadovoljiva. Med odmori nekateri ne hodijo ven, ampak se ležijo po razredih. Tudi "plonkarji" nadaljujejo svojo starostno vedno ado. Po končanem pouku je potiek polno papirjev in stoli so raznetani.

Največ nezadostnih ocen je iz matematike, angleščine, nemščine pa jih tuji in drugih predmetih.

Vsi moramo drugo leto krepkeje prijeti za delo.

VII. B

Konec šolskega leta se nagle bliža. Čas je, da pogledamo resnici v oči, priznemo svoje napake, da ugotovimo nepravilnosti in jih drugo leto odpravimo. Imamo kup nezadostnih ocen, prepisujemo domače naloge, razgremo med odmori, pa tudi pouk so nekateri zamenjeli za odmor.

Naslednje bi sklenili, poboljšajmo se na vseh področjih.

VII. A

Eliža se konec šolskega leta. Učni speh našega razreda je zelo slab. Imamo kup nezadostnih ocen v angleščini, pa tudi v drugih predmetih jih ne manjka. Tudi glede discipline je naš razred med zadnjimi. Največji nered je pred poukom in med odmori in tudi med poukoma miru. Pri urah zemljepisa in zgodovine se nekateri učenci vedejo kot na kakem igrišču. Med temi se seveda najbolj odlikujejo Ivan Mlekar in Jože Dakskobler. S šumom motita tudi ostale učence pri zasledovanju razlage. "Plonkačev" je še vedno dovolj, kar zelo vpliva na učni uspeh.

Stanje discipline in učnega uspeha se do konca šolskega leta verjetno ne bo nič izboljšalo.

Upajmo, da bo prihodnje šolsko leto boljše.

V.

V nekaj stekvih hočemo pisati slabe in dobre lastnosti V. razreda. Med poukom se med seboj pogovarjamo. Učesih tudi nagajamo. Seveda smo telikokrat tudi kaznoveni. Med poukom žvečimo svečilne gunije zaradi katerih je že marsikdo pisal kazen. ~~Kot tvrčačica zapusti~~ razred, nismo nikoli mirni. Toverišica še ne zapusti razreda, ki se začne morenje po razredu. Z reditelji vred se podimo, da svinčniki kar frčijo z klopiž. To so slabe lastnosti V. razreda. Dobrih lastnosti v V. razredu ni veliko. A nekaj jih vendar je. V prvem polletju je bil naš razred med boljšimi v učenju. V III. polletju smo se malo poslabšali. Pa vseeno se moremo veliko učiti, da bomo dokazali, da ni bil ves trud z nami zmanj.

VI. B

Konec šolskega leta se nagle bliža. Čas je, da pogledamo resnici v oči, priznamo svoje napake, da ugotovimo nepravilnosti in jih drugo leto odpravimo. Imamo kup nezadostnih ocen, prepisujemo domače naloge, razgremo med odmori, pa tudi pouk so nekateri zamenjeli za odmor.

Naslednje bi sklenili, poboljšajmo se na vseh področjih.

VI. A

Eliža se konec šolskega leta. Učni speh našega razreda je zelo slab. Imamo kup nezadostnih ocen v angleščini, pa tudi v drugih predmetih jih ne manjka. Tudi glede discipline je naš razred med zadnjimi. Največji nered je pred poukom in med odmori in tudi med poukoma miru. Pri urah zemljepisa in zgodovine se nekateri učenci vedejo kot na kakem igrišču. Med temi se seveda najbolj odlikujejo Ivan Mlekar in Jože Dakskobler. S šumom motita tudi ostale učence pri zasledovanju razlage. "Plonkačev" je še vedno dovolj, kar zelo vpliva na učni uspeh.

Stanje discipline in učnega uspeha se do konca šolskega leta verjetno ne bo nič izboljšalo.

Upajmo, da bo prihodnje šolsko leto boljše.

V.

V nekaj stekvih hočemo pisati slabe in dobre lastnosti V. razreda. Med poukom se med seboj pogovarjamo. Učesih tudi nagajajo. Seveda smo telikokrat tudi kaznoveni. Med poukom žvečimo svečilne gunije zaradi katerih je že marsikdo pisal kazen. ~~Kot tvržačica zapusti~~ razred, nismo nikoli mirni. Toverišica še ne zapusti razreda, ko se začne morenje po razredu. Z reditelji vred se podimo, da svinčniki kar frčijo z klopiž. To so slabe lastnosti V. razreda. Dobrih lastnosti v V. razredu ni veliko. A nekaj jih vendar je. V prvem polletju je bil naš razred med boljšimi v učenju. V III. polletju smo se malo poslabšali.

Po vsečem se moremo veliko učiti, da bomo dokazali, da ni bil ves trud z nami zmanj.

ZAHAVNI KOTIČNIK

SLOVO OSMOSOLKE

Oj, šola,
slovo od tebe jemljem zdaj,
nikdar vrnila se ne bom nazaj.

Minili skoro bodo lepi časi,
skrbi budijo se v glavah naših,
težijo nas skrbi močno,
sprašujemo se, kaj bo, kaj bo.

Osem dolgih let tvoje sen klopi "gulila",
osem težkih let se z nalogami trudiла,
reševala matematične probleme in
tudi v slovniци dobivala ene.

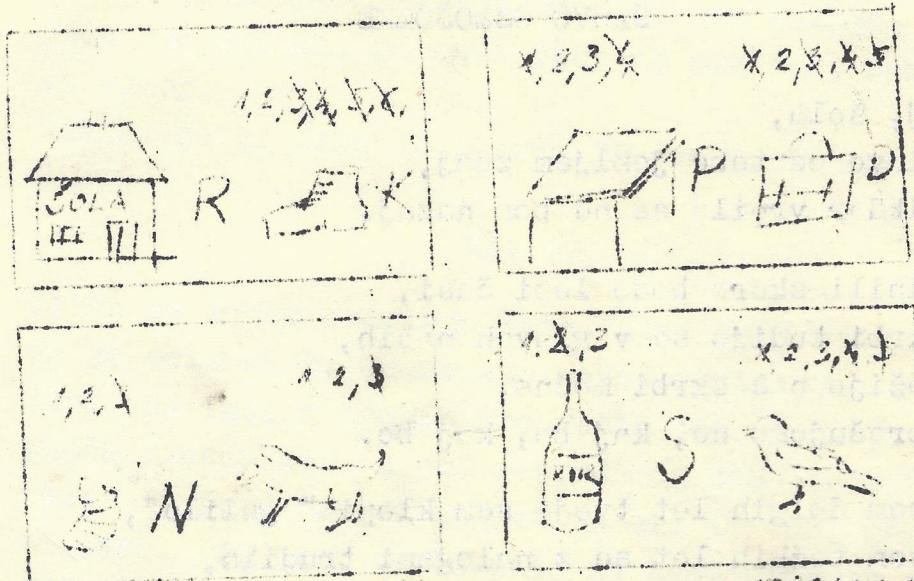
Hitro je minilo osem let
in kmalu morala bom v svet.
Poslednjič prag prestopam tvoj,
še zadnjič srečujem se s teboj.

Oj, šola,
slovo od tebe jemljem zdaj,
nikdar vrnila se ne bom nazaj.

Šolarček je glasilo Pionirskega odreda
"France Eevk"
P O D E R D O

Cena posameznemu izvodu 50 starih dinarjev.

UGANKARSKI KOTIČEK

zadnja vrednost je 12,3
za vsega pravilno odgovorjenega FREDERIC BERHARD

VIII. RDZ.

Rebusa povedešime neke rozhodne
ne spoznajšem in kaj v kotem
se nahaja

Keti MARINA

6. 6. 192.